

Nyt fra **ASSISI-KREDSSEN**

Juni 2010

nr. 67

Korset på La Verna

INDHOLD:

ASSISI-KREDS DATOER

Roskilde-udflugt	<i>side 3</i>	28. august: Udflugt til Roskilde
Årsmødereferat	<i>side 4</i>	19. - 25. september: Assisi-rejse
Formandens beretning	<i>side 5</i>	20. november Efterårsmøde:
Kristne værdier	<i>side 7</i>	Jesper Fich holder foredrag om St. Dominikus, dominikanerordenens stifter.
Rejserefleksioner	<i>side 10</i>	3. - 11. juni 2011: Assisi-rejse
Kirken San Leonardo	<i>Side 15</i>	Henv. til Gunnar Bach Pedersen
Bestyrelsen	<i>Bagsiden</i>	

Efterårsrejsen til Assisi 19. - 25. september

Der er stadig enkelte ledige pladser!

Henvendelse til Marianne Plum!

Assisi-Kredsens girokonto har fået nyt registreringsnr. 3186

På grund af flytning til ny afdeling i Danske Bank er registreringsnr. for Assisi-Kredsens konto blevet ændret til 3186.

Kontonummeret forbliver det samme, således at kontooplysningerne nu er Reg. nr. 3186 Konto 2251949.

Benytter man girokortet ved betaling enten på posthuset eller via netbank, bruges reg. nr. slet ikke. Men ved overførsel via netbank bruges altså fremover

Reg. nr. 3186 Konto 2251949.

Lørdagstur til Roskilde

lørdag d. 28. august

Vi mødes ved Roskilde Domkirke kl. 10.

I programmet indgår rundvisning i Roskilde Domkirke, frokost og tolv-sang i S. Laurentii Kirke, kaffe på en café.

Pris for turen kr. 200, som dækker frokost, entré og guidning til Domkirken og domkirkemuseet samt kaffe. Betaling på dagen.

Tilmelding senest en uge før til

Marianne Plum
Teglværksgade 3,1.th, 2100 Kbh Ø
tlf 39 29 87 40
plum@assisi-kredsen.dk

Årsmøde 2010 i Assisi-Kredsen, Enghave Kirke, 27. februar 2010

Frederik Hjerrild bød velkommen til Assisi-Kredsens generalforsamling 2010

Dagsorden er udsendt i Nyt fra Assisi-Kredsen nr. 66.

Ad. 1. Valg af dirigent. Her blev Anders Christensen valgt med akklamation. Anders Christensen takkede for valget og startede med at konstatere, at generalforsamlingen var lovlig indkaldt. Alle formalia var i orden.

Ad. 2. Anders Christensen gav derefter ordet til Frederik Hjerrild for formandens beretning.

Formandens beretning blev godkendt med akklamation. Beretningen bringes i kommende nr. af "Nyt fra Assisi-Kredsen".

Ad. 3. Regnskabet blev omdelt og gennemgået af Lotte Abel. Der var derefter tid til spørgsmål til kasserer og dermed regnskab. Regnskabet blev derefter godkendt med akklamation.

Ad. 4. På valg i år var Marianne Plum, Inge-Lise Therkildsen og Gert Ryom-Hansen. Inge-Lise Therkildsen udtræder p.gr. af arbejdspres. Bestyrelsen indstiller Blanka Langsted til pladsen. Marianne Plum og Gert Ryom-Hansen er villige til genvalg. Alle valgt med akklamation.

Ad. 5. Valg af suppleant. Da Blanka Langsted er indtrådt i bestyrelsen, indstiller bestyrelsen Christina Plum til suppleantposten. Valgt med akklamation.

Ad. 6. Valg af revisor. Jan Erik Nielsen er villig til genvalg. Han blev genvalgt med akklamation.

Valg af revisorsuppleant. Preben Nielsen er villig til genvalg. Han blev genvalgt med akklamation.

Ad. 7. Der var ikke indkommet nogen forslag til bestyrelsen, men bestyrelsen havde selv arbejdet med et forslag (bragt i nr. 66) omkring unge og Assisi-Kredsen. Det blev pålagt bestyrelsen at arbejde videre med ideen, nu den var plantet. Samarbejde med andre organisationer og via Facebook, hvor vi allerede er.

Ad. 8. Eventuelt. Bestyrelsen blev takket for deres arbejdet med rejser, møder, ture og bladet.

Anders Christensen
Dirigent

Frederik Hjerrild
Formand

Marianne Plum
Referent

Assisi-Kredsens årsmøde og generalforsamling

lørdag den 27. februar 2010

i Enghave Kirke

Beretning for året 2009

Assisi-Kredsens årsmøde sidste år med generalforsamling fandt sted den 21. februar 2009. Foredraget ved årsmødet var af korshærtschef Bjarne Lenau Henriksen, *Fattigdommens velsignelser - er der en grænse?*, et tankevækkende og højst aktuelt emne, belyst af en person med stort kendskab til den nederste sociale sektor i vort rige samfund - og med en menneskelig og bibelsk indsigt som rammer dybt som en kritik, både politisk og personligt. Det er herligt at der er nogle ildsjæle som holder håbet ved lige og galden flydende.

Der har været afholdt to rejser til Assisi, den ene i juni, den anden i oktober. Ifølge referaterne i vort blad fremgår at det har været vellykkede rejser, og vi rejsearrangører og deltagere glæder os også over det gode fællesskab der opstår og udbygges på disse rejser. En tak til de deltagere som velvilligt påtager sig at dele oplevelserne gennem deres rejseberetninger i vort blad.

Angående rejser vil jeg ikke undlade at nævne at jeg i oktober deltog i en økumenisk studiedag i San Francesco-klostret i Assisi, hvor jeg var inviteret til at give et oplæg om de protestantiske kirkers møde med franciskanerne.

Efterårsturen i september gik til Skåne, en herlig dag i smukt vejr. Vi besøgte Sankt Olofs Kirke og Glimmingehus og Simrishamn og sluttede af med et meget udsøgt måltid på en økologisk gård, Ängavallens Gård - kan anbefales.

Ved efterårsmødet i november hørte vi et foredrag af universitetslektor Johannes Nissen om Bjergprædikenen, et langt og lærd foredrag ved en af landets dygtigste nytestamentlere. Johannes Nissen har netop udgivet en bog om Johannes-evangeliet, *Vejen, sandheden og kærligheden*.

Jeg synes vi i Assisi-Kredsen skal glæde os over, at selv om vi ikke har en stor mødekalender, så er de møder og ture og rejser vi har af stor kvalitet. Der er også noget befriende i at man ikke skal løbe til møder hele tiden.

De forskellige møder og rejser refereres løbende i vort blad, *Nyt fra Assisi-Kredsen*, som redigeres så fint af Marianne Plum og Gunnar Bach Pedersen.

Der er dog nogle medlemmer af Assisi-Kredsen som deltager i lidt flere møder end andre, det er bestyrelsen som mødes tre gange om året. Jeg fornemmer nu ikke at det er en stor belastning for bestyrelsens medlemmer, for det er jo ikke bare nogle kedeli-

ge møder i et kedeligt lokale, idet vi mødes under private former med udstrakt gæstfrihed. Det er en ren fornøjelse af være i Assisi-Kredsens bestyrelse - dette som en opmuntring til frygtløst at stille op og evt. risikere at blive valgt til bestyrelsen, når vi når til dette punkt på dagsordenen.

Tak til bestyrelsen for muntert og godt samarbejde. Også en tak til Gunnar Bach Pedersen for hans indsats med at holde vores hjemmeside på internettet kørende og opdateret. Tak til Marianne Plum for hendes mangfoldige sekretærfunktion, tak til vores kasserer Lotte Abel for en kompetent regnskabsførelse, samt til vores revisor Jan Nielsen.

Der er p.t. 360 medlemmer af Assisi-Kredsen.

Og tak til alle medlemmer, ikke mindst rejsedeltagere, for fælles oplevelser og godt samvær og for hilsner i årets løb.

Pace e bene,

Frederik Hjerrild
fmd.

Johan Petersen
prædiker ved
årsmøde-
gudstjenesten

KRISTNE VÆRDIER: DANSK OG EUROPÆISK IDENTITET I LYSET AF MIDDELALDEREN

af *Brian McGuire*

A. HVEM ER MIN NÆSTE?

a. Indtil 1980erne troede jeg, at det var indlysende: enhver der henvendte sig og havde brug for hjælp. Ens respons som kristen afhængig af ens muligheder og midler, men det var oplagt da asylsøgere begyndte at komme til Danmark, at nogen skulle bistå dem. Min hustru og jeg ventede på andre, men vi opdagede snart, at vi selv måtte gøre noget.

b. Så kom Søren Krarups tolkning af kærlighedsbudskabet - vores næste er stort set kun dem som vi er sammen med i vores landsby og uden for denne og familien er vi ikke forpligtet - vi har faktisk en pligt til at afvise alle andre. Ellers er vi selvgode og humanister.

c. Det eneste mulige svar over for Krarup er at gå tilbage til "den mørke middelalder", til ophavet af vores identitet som kristne, for at forstå den kristendom som har skabt os. Dette et svært projekt i Danmark, fordi det har været taget for givet, at danerne først blev rigtigt kristne i 1500-tallets reformationer - deres religion tidligere var en misbrug og en misforståelse af det kristne budskab.

d. Det er først i de sidste årtier at der er ved at ske en åbenhed over for denne fortid og dens kvaliteter - for at bruge et fint ord, spiritualitet - som for et par år

siden i Gammel Ry Kirke, hvor den katolske biskop Kozon og hans lutherske kollega i Århus, Kjeld Holm, fejrede 750-året for indvielsen af munkenes kirke i Øm kloster. Latinsk korsang og luthersk gudstjeneste - og en fælles påskønnelse af munkenes liv og for eksempel deres pleje og omsorg for lægfolk der kom til klostret for åndelig og fysisk bistand.

e. Kun ved at huske denne fælles fortid kan vi komme videre i vor egen tid. Fortiden har været glemt eller foragtet, men

Brian McGuire holdt årsmødeforedraget, hvor han brugte middelalderens opfattelser og indsigter som inspiration også for nutiden.

siden slutningen af 1980erne en ny åbenhed over for middelalderens spiritualitet - de udtryk for tro som findes i ord og handling - fra kirkeklokken til fortrolige samtaler og i bøn og meditation - med hjælp

fra middelalderens visionære kvinder og mænd.

C. EN ALTERNATIV MIDDELALDER: MIDDELALDERKIRKENS REFORMATIONER

a. Middelalderkirken i stand til at reformere sig selv i flere omgange - 1500-tallets protestantiske og katolske reformationer er kun de sidste af en række kirkelige reformationer - men de første der sprængte fælleskirken.

b. Før 1500, tre store kirkelige reformationer der omdannede kirken.

1) 1050-1150: *Den klerikale reformation*
- Kirken forsøger at skabe større afstand til det verdslige samfund. Præster og biskoper må ikke længere købe deres embeder gennem deres familier. Kirkebygninger ejes ikke af fyrsterne men er kirkens ejendom. Præster skal leve i cølibat og derfor bliver frigjort fra familieanliggender. Deres biologiske familie udskiftes med kirkens fællesskab - og derved følger de Kristus, der sagde, at hvis man vil følge ham, er det nødvendigt at efterlade alt, ink. den biologiske familie.

- Denne reformation sikrede kirken som en selvstændig organisation og dermed bedre i stand til at udsende præster og munke for at omvende nye dele af Europa til kristendommen.

2) 1150-1250: *Den pastorale reformation*
- Kirken forsøger at bruge den nye, reformerede gejstlighed til at udbrede evangeliet. Prædiken **på folkesproget**. Mere opmærksomhed på præsternes uddannelser. Fra 1215 skal enhver kristen én gang om året skrive og modtage nadveren i sognekirken, og derfor skal sognekirkerne udvides. Også nye prædikenbrødre og tiggerbrødre (dominikanerne og franciskanerne) der prædiker evangeliet til nye befolkningsgrupper i byerne og giver eksempler på *imitatio Christi* - hvordan at leve som Kristus og apostlene levede.

3) 1350-1450: *Koncilbevægelsens reformation* - et opgør med kirkens autoritære styreformer, fordi de havde ført til pavens frivillige eksil i Avignon og derefter til skisma eller brud, med to eller tre paver på én gang. Behov for at reformere kirken *in capite et in membris* - i hovedet og i medlemmerne. Nye beslutningsinstanser skulle få indpas - et stort koncil eller kir-

kemøde én gang hvert femte år, som kirkens øverste bestyrelse, med fuldmagt til at fjerne paver der ikke brugte deres magt eller beføjelser på tilfredsstillende vis.

- Samtidig reform af misbrug, som afladshandel og simoni (køb og salg af gejstlige embeder)

c. 1500-tallets reformationer kan ses som et resultat af kirkens succes, ikke dens fiasko - Det kristne budskab er trængt igennem til alle lag i befolkningen, der kræver, at præster og biskoper lever op til deres idealer. Disse grupper bliver mere og mere kritisk over for manglende overholdelse af de vedtagne normer. Specielt borgerskabet i byerne viser en religiøs begejstring, som i nye helgenkulturer: Anna, Marias mor, Anna selv tredje fremstillinger.

d. Pavekirken kan ikke leve op til disse store forventninger, fordi den er optaget af egne sager i Italien - krig, kunst og kirkebyggeri. Dens strategi med at "malke" Nordeuropa som en pengekasse skaber kritik og vrede, og dermed opstår den protestantiske reformation, i første instans med en appel om et nyt stort kirkemøde.

D. MIDDELALDERENS UDFORDRING: EN KRISTEN HUMANISME MED MENNESKET I GUDS BILLEDE

a. Det bliver ofte hævdet, at kristendommen er "menneskefjendsk" fordi den kræver, at mennesker skal undertrykke naturlige følelser.

b. Middelalderkristendommens svar er en tro på menneskets værdi, fordi vi er skabt i Guds billede og vi kan nærme os Gud

igennem hans søn Kristus, der blev menneske for at frelse os.

c. I løbet af 1100-tallet og senere hen finder sted en opdagelse af den menneskelige Kristus som alle kan nærme sig og som viser Guds omsorg for os. Han bliver anset som vores broder, men også som vores moder - på vej væk fra en skræmmende Gud der truer mennesker med evig fortabelse og på vej mod en kærlig Gud der omfavner os som en mor gør med sine børn.

d. Denne teologiske nyorientering har betydning for almindelige mennesker, fordi den nye erkendelse bliver prædikeret, som hos Frans og hans små brødre. De oplever skabelsen som Guds værk, i modsætning til samtidens kættere, der afviser skabelsen som djævelens opfindelse. Frans elsker broder sol og søster måne - en accept af naturen som udtryk for Guds skaberværk. Vi er sammen med fuglene, fiskene, ulvene - alle giver udtryk for Guds kærlighed.

E. EN DANSK/EUROPÆISK IDENTITET

a. Middelalderens arv handler om tro på det enkelte menneske som skabt i Guds billede og i stand til at nærme sig Gud. 1500-tallets reformationer lægger større vægt på menneskets svaghed og absolut behov for Guds frelsende nåde. Middelalderens tillid til Gud hviler på tro på en kirke der uddeler frelsens midler.

b. Hvis vi kan tale om et europæisk menneske, handler det om tillid til egne evner, men i kristen regi tilpasses disse evner Guds skaberværk. Vi er ikke alene og vi er afhængige af Guds vilje. Men vi er også sammen med andre i det fællesskab

som er kirken. Her kan det enkelte menneske nå langt. Læren om *communio sanctorum*, de helliges fællesskab: vores tilværelse foregår sammen med de andre der deltager i kirken - de kæmpende på jorden, de lidende i skærsilden, og de sejrende i himlen. Himlens sejrende, helgener, kan bistå os, og vi kan bistå de lidende sjæle i skærsilden. Alle er forbundet med hinanden og alle er afhængige af hinanden.

c. Et optimistisk syn der er fundamentet for europæeres selvtillid. Vi har i dag glemt dette fundament men har brug for det mere end nogensinde tidligere. Denne historiske erfaring - når den erkendes - gør nutidens kristne mennesker stærkere og bedre i stand til at møde dem der er anderledes. Her har vi muligheden for noget som middelaldermennesker ikke i stand til: at være åbne over for "de andre" - at møde dem hvor de er, fordi vi ved hvem vi er.

F. HVEM ER MIN NÆSTE?

a. Det er enhver der trænger til hjælp og beskyttelse. Ikke et spørgsmål om at redde hele verden ved at gøre alle til danskere men at være klar til at modtage dem der har brug for hjælp.

b. Den birgittinske model: hendes klosterkirker skulle kunne modtage alle pilgrimme der her fik åndelig og fysisk støtte - nonnerne bad, mens munkene gjorde sig tilgængelige for pilgrimme - skriftemål, gudstjenester, processioner. Birgitta åbnede klostervæsenet til alle. Dette var typisk for middelalderkirken efter ca. 1200 - fra den gamle aristokratiske kristendom til en folkelig kristendom - selv med en så aristokratisk kvinde som Birgitta.

Rejserefleksioner

fra turen til Assisi 27. april - 5. maj 2010

af Sonia Pedersen

"Arrivedérci !"- mit afslutningsord til søstrene og novicerne i alcantarineklosteret "Madonna della Pace" den sidste aften ved "la festa".

Det betyder både "på gensyn" og "farvel". Og sådan er det jo.

Vi ved ikke, om vi vender tilbage - ingen kender dagen før solen går ned, - men her ved slutningen på denne rejse synes det ikke usandsynligt med et gensyn med den milde by Assisi med dens store og små katedraler, og som med Frans af Assisis hyldest til Guds skaberværk ikke mindst minder os om den helt store grønne katedral med højt til loftet, hvor fuglene synger lovsange og træerne er søjlerne i kirken, der rummer alt levende i ét stort "Jeg ved ikke, hvorfor jeg synes, jeg skal her ned igen".

Nogenlunde sådan udtrykte en af mine rejsefæller sig en aften. En anden responderede: "Det er bare fordi.... Sådan er det bare - hvorfor... fordi !"

Ja, sådan er det bare... fordi. Og det er godt sådan, der behøver ikke være flere begrundelser eller svar. Vil Frans os noget - vil Assisi - kaldes der ? Så behøver vi ikke kende til et svar på hvorfor, før vi vil lytte eller adlyde dette.

Alligevel ved jeg godt, eller har en fornemmelse af hvorfor jeg er vendt tilbage, og det forsøgte jeg så at sige lidt om, men grundede videre på mit behov for at præcisere dette også overfor mig selv.

Man kan rejse med Assisi-Kredsen af mange gode grunde, men for mig er det en pilgrimsrejse hvor rejsen indad er det

vigtigste. At sætte mit eget liv i relation til Vorherre og i Assisi tillige at spejle det i Frans' liv og tanker og hans intention om at leve evangeliet – det har trængt og trænger sig fortsat på.

Det er altså ikke på grund af de flotte kirker og kunsten, selvom disse inspirerer, er smukke og fortællende, at jeg først og fremmest tager hertil; men for det

usynlige, der også gemmer sig her.

Gud er ånd og Gud er – og dette havde Frans øje for, som så mange andre mystikere gennem historien har haft det. At Gud ville noget med Frans, ser jeg ikke som kun værende for Frans' egen skyld, men også for min og andres.

Og hvad er det så Gud i dag kan vise os gennem Frans, spørger jeg mig selv ?

Vi er mange, der berøres af Frans' spiritualitet, og søger den i nærvær ved det faktum, at Assisi 800 år efter hans død fortsat er bygget op om hans liv dér, og fornemmelsen af at byen og dens borgere blev givet en fortsættelsesopgave på det, som Frans blev givet at søsætte.

Jeg ville gerne møde et menneske som Frans:

Han var på én gang overmåde menneskelig med sine svagheder men samtidig overmenneskelig med sin overgivelse til Gud, og enestående i sin kærlighed og troskab overfor Jesus og sit vidnesbyrd om Ham til verden.

- Han satte sig spor. Gud gjorde store ting med ham og med byen Assisi. Men dette uden at Frans på nogen måde følte sig "stor".

Da Frans forlod byen for sidste gang for at dø i Porziunocola, fremsagde han en bøn, der ifølge N.G. van Doornik side 214 nederst i bogen "Frans av Asisi en profet for vår tid" sluttede således:

"Herre Jesus Kristus – må denne byen alltid forbli byen for dem som kjenner Deg og som forherliger ditt velsignede navn i evigheters evighet. Amen."

Hvor mange mennesker møder vi af den slags i dag, hvor tidens trend er, at vi som individer peger på os selv, med henblik på ære og anerkendelse, eller tydeliggør at vi står dem nær, der får det ?

- Han var parat til at lide og dø for Jesus, som martyrer før ham også havde været det. Således også i forbindelse med sin rejse til Egypten under det 5. korstog vistnok år 1219 (har ikke de eksakte datas kilde mere), hvor han forlod de kristnes lejr sammen med en broder for at opsøge sultanen, der var anført af de muslimske styrker. Ikke for at føre hellig krig som saracenerne og de kristne

med erobring, hævn og vold som mål og middel, men for at praktisere og forkynde Guds Fred – altså ikke ved magt, ikke ved styrke men ved sin ånd.

Doornik skriver så rigtigt s.139 nederst og 140 øverst: *”Begrebet fred snevres i vårt samfunn stadig mer inn til en politisk term. Den som tenker på fred, tenker på krigen, på avvæpning med maksimalt oppnåelige fordeler. Men freden er først og fremst en dyp indre ro. Når Fransiskus går inn for fred, fordyper han seg aldri i årsakene til ufreden. Det interesserer ham lite hvem som har rett. Han ber ikke om argumenter, men om brorskap, han diskuterer ikke, men elsker. Han kan være naiv, men han avvæpner.”*

- Han elskede hele Guds skaberværk og betragtede alt Gudsskabt som sine brødre og søstre – uden undtagelse !

Tænk hvis vi så på verden på denne måde her i lyset af vor tids store miljøproblemer.

Denne længsel efter at møde et menneske som Frans er min rejse indad, for som Frans mødte Jesus i sit inderste kan også jeg tilstræbe at møde såvel Jesus som Frans i mit, og der må være en mening med at Gud vil tale til os gennem små enkeltindivider som Frans, hans forgængere og efterfølgere ikke glemt, og give dem særlige opgaver og nådegaver til erindring i eftertiden.

Jeg må spørge mig selv, hvad jeg skal med disse liv – profeter, mystikere, vidnebærere – der har levet og som lever nu

i vor egen tid, så jeg ikke hindrer Gud i at være i verden på en måde, Han ønsker og mener jeg har brug for at lære af.

Med Frans oplever jeg Gud har villet højne den åndelige standard på Frans´ tid og samtidig give os et levet vidnesbyrd om Sin Søn som Sandheden, Vejen og Livet. Ikke ved at Frans blev et syndfrit pragteksemplar af et menneske, men ved at han med stor ydmyghed formåede at leve den uophørlige bøn i hjertet om Guds Fred og Kærlighed på jorden såvel som i himlen. Den bøn, der hvis vi alle lever den, ifølge Jesus vil skabe fred mellem mennesker og enhed i Ham, som Han er det med Faderen: ”I skal være ét for at I kan blive ét” (Johs.evang. 17,20-23).

Det forstår jeg sådan, at uden at leve enhed i praksis, bliver vi ikke ét med hinanden, Kristus og Faderen. - Enkelt ikke ☺

Nej, - umådelig svært med alle de ego-centriske følelser, sår og ar vi består af fra egen og/eller fælles historie. Men det må vi jo ikke undskylde os med, for så er Guds vidnesbyrd om sig selv spildt, og vi er blevet døve og blinde. Eller man kan sige vi er faldet i søvn – og holder ikke holder vagt.

Med Frans blev vi altså givet et menneske, der gik foran i forsøget på den levende bøn, og understregede betydningen af at vidne i praksis frem for med ord. Beundringsværdigt ! Og er det ikke netop hvad vi først og fremmest trænger til at gøre for hinanden i dag i vores skærpede konflikter med anderledes troende/tænkende, hvad enten det er indenfor de

kristnes egne rækker eller i forhold til mennesker med en anden religiøs baggrund ?

Kan vi hente inspiration fra helten i middelalderen, og kan han være os behjælpelig med hensyn til at ændre os selv og vore liv med hinanden i dag ?

Sådanne tanker består min pilgrimsrejse af, for jeg oplever, at vi, både på det personlige plan såvel som det samfundsmæssige, har særdeles meget brug for hjælp til omvendelse, og for at en mand som Frans er forblevet hos os som et vidnesbyrd og spejl.

På mine ture til Assisi har jeg yndet at have en bog med om Frans. Det fastholder mit fokus undervejs, når mine sanser folder sig ud i den smukke by og dens historie med cafeliv og butikker med andre ting i, end dem vi har herhjemme, og mit ønske om at bringe lidt af Assisis sjæl konkret med tilbage. Det går langt nemmere, når jeg befinder mig i den før omtalte Store Grønne Katedral, som der heldigvis er mulighed for megen kontakt med også.

Frans og hans ”mindrebrødre”, som de så smukt benævnedes sig, havde en række leveregler for deres måde at være på overfor enhver, uanset om disse andre per tradition var med eller imod dem.

En vigtig regel var, at brødrene skulle undlade at diskutere eller skabe uenighed med ord, men for Guds skyld bøje sig mod enhver skabning de mødte og samtidigt bekende sig som kristne.

Når og hvis de så på en eller anden måde så eller mærkede, at det kunne behage Gud, at de forkyndte evangeliet og delte

deres tro, så skulle de gøre det, men ikke ellers.

Altså en leveregel om ikke at ville gøre fortræd, ikke at ville omvende med magt men alene ved kærlighed.

Frans vægtede således gerningen højere end ordet i sin og brødrenes missionspraksis, og havde en dyb forståelse af, at forkyndelse først og fremmest virker ved at være et vidnesbyrd om forkyndelsens troværdighed (Johs.evangel. 14,12).

Han levede som nævnt i korstogenes tid, hvor muslimerne var de kristnes hovedtrostfjender. Vi kan spørge os selv, om ikke vi kan genkende og spejle os i dette også idag, og så prøve at fordybe os i den visdom, der lå til grund for mindrebrødrenes regler. For det bar jo frugt !

Og det er på frugterne vi skal kendes siger Jesus (Johs.evangel. 15,5) og videre i den gyldne regel, siger Han (Matt. 7,12) .. ”alt hvad I vil, at mennesker skal gøre mod jer, det skal I også gøre mod dem. Sådan er loven og profeterne”.

Med disse ord in mente betragter jeg Frans som en profet, og denne hans leveregel ikke bare profetisk med henblik på at bære vidne om Jesus på hans og brødrenes egen tid, men også lige nu profetisk bevidnet til os, som noget vi har brug for og kan have gavn af at leve ud fra.

Selvom jeg har læst en del om Frans, er jeg ikke stiv i, hvor det nu lige var det stod henne det indhold der efterfølgende hænger ved, men konkret i sit møde med sultanen, har jeg læst at Frans og hans mindrebroders såvel fysiske som åndelige ydmyge klædning fører dem ud af

sultanens fangenskab og frem til et egentligt møde dem imellem. Et møde, der efter at have fundet sted medfører, at sultanen giver dem frit lejde og gaver med hjem. Frans modtog blandt andet et horn, som opbevares og kan beses i San Francesco Basilikaen bygget over Frans' grav. Her skal man huske, at der var tale om blodig krig mellem de kristne og muslimerne, og at der var belønning for at slå modstandere ihjel.

Men hvordan var de så klædt Frans og hans brødre?

Som jeg har læst det, var de ikklædt bøn, accept, respekt, venlighed, agtelse, fattigdom og ikke mindst forsvarsløshed. De dadlede ikke og de smykkede sig ikke med andet end næstekærlighed samt deres

store kærlighed til deres egen hellige bog og kunne med ægthed bevidne den forskel og betydning evangelierne bevirkede for dem selv.

Også jeg må på min indre rejse overveje hvor troværdigt jeg bevidner evangeliernes betydning og forandringskraft såvel i mit eget private liv og i forhold til de modsætninger, jeg møder i samfundet og verden i dag ?

Så vidt mine refleksioner fra rejsen 2010 med en stor tak til alle rejsefæller for fællesskabet og til jer rejseledere, der utrætteligt år efter år sørger for, at vi er mange fra Danmark, der nemt kan få adgang til Frans' liv og byen Assisi ☺

Kirken San Leonardo i Assisi af Thomas Anthony SSF

Rejsedeltagere har flere gange deltaget i gudstjenester i den anglikanske menighed i Assisi. På den sidste rejse blev der stillet spørgsmål om kirkebygningen og menigheden, Derfor har kirkens præst, som er anglikansk franciskaner, sendt os nedenstående.

Denne kirke tilhører et confraternitet (broderskab). Confraterniteter er (normalt romersk-katolske) grupper af lægfolk, hvis medlemmer har viet sig til gode gerninger (barmhjertighedsgerninger). Vi ved ikke præcist, hvornår dette confraternitet er stiftet, men det synes at have eksisteret på Frans' tid.

Dette confraternitet var oprindeligt knyttet til Sankt Leonard, skytshelgen for de fængslede. Da Frans blev mere populær, begyndte confraternitetet at ændre sin tilknytning og knytte sig til ham. Med tiden blev det kendt som Frans' Stigmater Confraternitet. Og et symbol for stigmaterne kan ses i træværket under alterfresken. Sankt Leonard er malet i venstre side af alterfresken med hans attribut, lænkerne, og Frans på den modsatte side. Fresken stammer fra denne overgangstid og er malet af en kunstner fra Perugia, Giovanni da Carraducio, engang mellem 1400 og 1436. Freskerne udvendig på bygningen stammer fra samme periode.

På nogle Assisi-kort bliver kirken kaldt *San Leonardo*, men folk i Assisi kender den som *San Francescuccio*, og også confraternitetet bliver ofte henvist til som *Confraternità di San Francescuccio*.

Peter Hurd, en advokat, der som pensionist havde trukket sig tilbage til Umbrien med sin hustru, opdagede at der ikke blev holdt anglikansk gudstjeneste mellem Firenze og Rom, og besluttede at gøre noget ved denne situation. Han startede gudstjenester i deres hus i Città della Pieve, og snart opstod små menigheder andre steder i regionen. Assisi var et af dem. Peter Hurd overtalte biskoppen af Assisi til at lade en kirke blive brugt af anglikanere, og således kom den lille Sankt Leonard i regelmæssig brug. I begyndelsen blev der fejret nadvergudstjeneste én gang om måneden. Det varede indtil 2005, da *The Society of Saint Francis* (den anglikanske franciskanerorden) besluttede at sende en repræsentant til Assisi, og gudstjenesterne blev ugentlige søndagsbegivenheder.

Assisi-Kredsen
Marianne Plum
Teglværksgade 3, 1.th.
DK-2100 København Ø

Returneres ved varig adresseændring

BESTYRELSEN

Frederik Hjerrild, formand
Dalles Have 24, 3400 Hillerød
tlf 48 24 50 60
hjerrild@assisi-kredsen.dk

Marianne Plum, sekretær
Teglværksgade 3, 1.th., 2100 Kbh Ø
tlf 39 29 87 40
plum@assisi-kredsen.dk

Lotte Abel, kasserer
Havnevej 26, st.tv., 4000 Roskilde
tlf 38 28 85 56
Assisi-Kredsens giro: 225 19 49
Bank: reg. nr 3186 konto: 225 19 49

Gunnar Bach Pedersen
Sdr. Boulevard 114, 1.tv., 1720 Kbh. V
tlf 33 25 52 92
gbp@assisi-kredsen.dk

Eva Rungwald
Løvevej 10, 2610 Rødovre
tlf 36 41 33 96

Gert Ryom-Hansen
Vennemindevej 2, 2.th., 2100 Kbh Ø
tlf 39 29 26 14

Blanka Langsted
Roskildevej 94, 5.tv.,
2000 Frederiksberg
tlf 38 79 89 82

Johan Petersen
Kulsviervej 95 B, 2800 Lyngby
tlf 45 83 45 93

Christina Plum
Strandvejen 91, 2100 Kbh. Ø
tlf 40 56 42 90

NYT FRA ASSISI-KREDSEN

redigeres af
Marianne Plum (ansv)
Gunnar Bach Pedersen

Nyt fra Assisi-Kredsen
ISSN 1395-8798

Assisi-Kredsen på Internet: www.assisi-kredsen.dk